

ONZE INDISCHE COLLEGA'S

Toen — na de capitulatie van Japan — Indië bevrijd werd van de Japanse overheersing, kwam de Nederlandse bevolking langzamerhand terug uit de concentratiekampen en begrepen wij, hier in Nederland, dat hun lot nog aanzienlijk zwaarder was geweest dan het onze. Wij vernamen toen ook, dat de tandartsen daar al het mogelijke hadden gedaan om ook nog in de concentratiekampen zo goed mogelijk hulp te geven en dat zij na de bevrijding, hoezeer ook verzwakt, hiermede doorgingen omdat nu eenmaal geen anderen beschikbaar waren.

Een beroep werd gedaan op de collega's hier te lande om hen te komen aflossen, een beroep waaraan velen hebben gevolg gegeven.

Langzamerhand kwamen zij terug, vrijwel van alles beroofd, in de noodzaak geheel opnieuw te moeten beginnen. Maar hoe moeilijk dan ook, zij kunnen opnieuw beginnen.

Onder hen echter zijn er twee, meer dan zestig jaar oud, die dit *niet* kunnen, omdat zij alleen hun *Indisch* diploma hebben, dat geen recht geeft op uitoefening der praktijk in Holland.

Zij hebben zich gewend tot het Departement van Onderwijs, dat, hun toestand beseffend, beloofde zoveel mogelijk te zullen helpen. Hun werd toen medegedeeld, „dat de Voorzitter van de Examencommissie had bericht terdege rekening te zullen houden met hunne antecedenten en gaarne de helpende hand wilde bieden”.

Richtsnoer zou zijn „voldoende waarborg dat de uitreiking der diploma's in het belang van de volksgezondheid zal zijn”.

Dit vernemende hebben de beide collega's, na tientallen jaren praktijk en na alles wat zij hadden doorgemaakt, zich voor dit examen aangemeld.

De „antecedenten” en de „helpende hand” hebben niet belet, dat zij gedurende vijf weken iedere dag werden geëxamineerd op precies de zelfde wijze als dit voor de overigen geschiedde, met als resultaat dat zij voor zes maanden werden afgewezen.

Wij, die deze collega's niet of ternauwernood persoonlijk kennen, vragen ons het volgende af:

1. Zijn er vijf weken nodig om afgetobde mensen van boven de zestig, die vele jaren lang praktijk hebben gedaan, te kunnen beoordelen op hun gevaar voor de volksgezondheid?
2. Als het examen onvoldoende is geweest, heeft de Commissie dan de overtuiging dat dit gevaar na zes maanden zal kunnen zijn bezworen?
3. Is de Commissie niet van mening, dat *iedere* zestig-jarige een harde dobber zou hebben als hij zonder voorafgaande nieuwe studie zich weer aan een examen zou moeten onderwerpen en menen de leden dezer Commissie dat zij zelf het gemakkelijk zouden hebben, wanneer zij morgen in een ander land examen zouden moeten afleggen?
4. Is het de Commissie bekend, dat er in ons land een aantal „tandheelkundigen” praktizeert, na het afleggen van een examen, waaronder er zijn die ternauwernood kunnen lezen of schrijven?

Indien dit bekend mag worden verondersteld, heeft de Commissie dan ooit een noodkreet door het land laten schallen met het oog op het gevaar voor de volksgezondheid?

5. Is het de Commissie bekend, dat er momenteel hier te lande honderden volstrekt onbevoegden praktizeren, waartegen de Overheid geen enkele maatregel neemt en is dit voor haar aanleiding geweest bovenbedoelde kreet aan te heffen?
6. Is het de Commissie bekend, dat er klaarblijkelijk geen belangen geschaad worden, wanneer op een „stoomcursus” jonge en oudere lieden het examenlesje zo grondig wordt ingestampt, dat zij het bewuste diploma klaarblijkelijk in twee jaar kunnen verwerven?
7. Zijn de tandartsen in Nederland niet met ons van mening, dat hier — om het nu maar heel zacht uit te drukken — het formalisme is ten top gevoerd en dat getracht moet worden het Departement te verzoeken om langs andere weg deze mensen alsnog het praktizeren en daarmee het bestaan mogelijk te maken?

En ten slotte:

8. Zoudt Gij, geachte Redactie, niet een weg weten om hier, maar nu hèn, een helpende hand toe te steken?

Ziehier een cri de coeur geslaakt door een achttal vooraanstaande collega's. Het betreft een van de conflicten, die geschapen worden wanneer „met de wet in de hand” men diezelfde hand op het hart meent te moeten leggen om het tot zwijgen te brengen. Dat ook ons gevoel bij het lezen van de reeks treffende argumenten in opstand komt, wie zou het bevreemden? Inderdaad zijn ook wij van mening dat hier een uitweg moet worden gevonden, met name door een dringend beroep op de betreffende minister om de knoop door te hakken, welke de examen-commissie — ongetwijfeld tot haar leedwezen — meende te moeten leggen.

REDACTIE